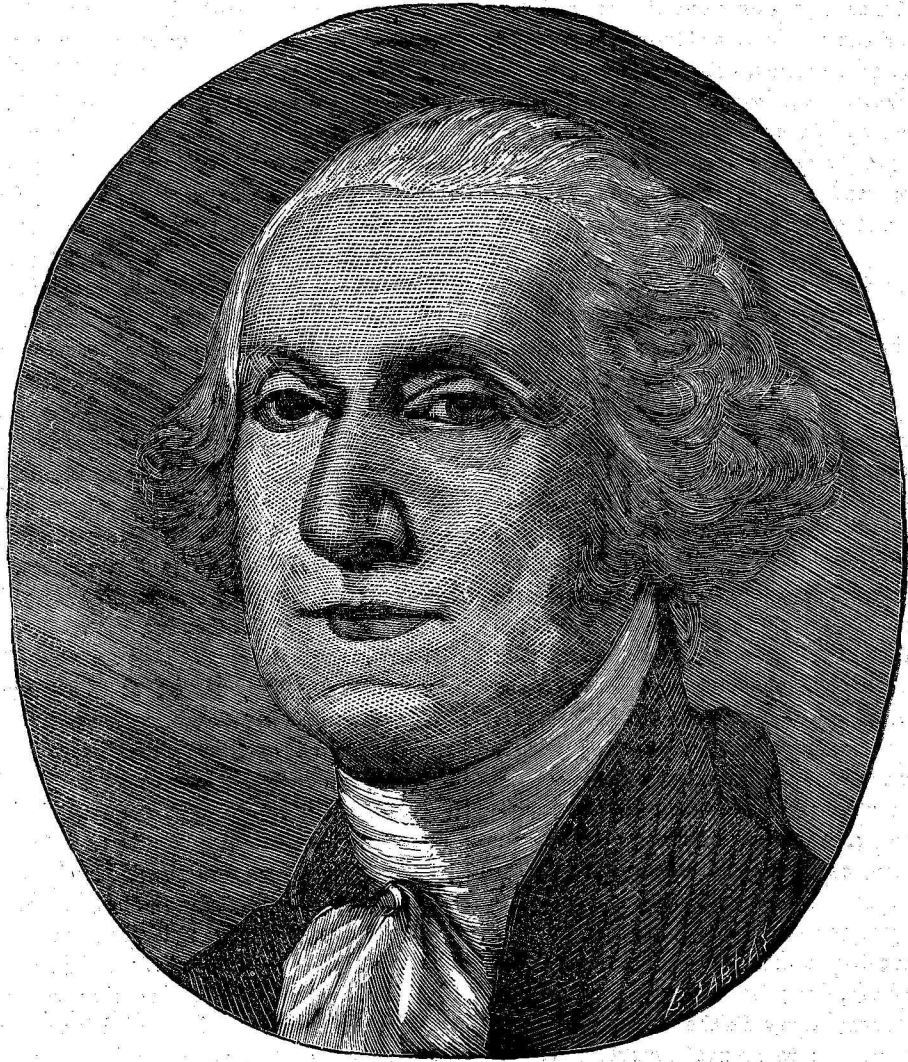

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Φυσικῶς ἡ φυλὴ δὲν μεταβλήθη διόλου· καὶ ὡς ἐκ τούτου ἀναγνωρίζει τις τοὺς ἀρχαίους τύπους παρὰ τοῖς κατοικοῖς πολλῶν ἐπαρχιῶν. Τὸν Βοιωτὸν μὲ τὸ βαρὺ βᾶδισμά του, δι' ὃ ἐγένετο ἀντικείμενον γλῶσσης παρὰ τοῖς λοιποῖς Ἑλλησι· τὸν Ἀθηναῖον

ἔτι ἐν ἑαυτῷ τὸ αἶσθημα τῆς ἰσότητος καὶ πάντοτε μεμεθυμένος ἐκ τῆς διαλέκτου του συζητεῖ ἀπαύστως ὡς νὰ εὐρίσκετο ἔτι ἐν τῇ Ἀγορᾷ. Ταπεινοῦται πολλακίς μέχρι τῆς κολακείας· πλὴν, οὐχὶ ἐκ πεποιθήσεως, ἀλλ' ἐνεκα τῆς γλαφυρότητος τῆς γλώσσης. Τέλος ὡς ὁ ἀρχαῖος Ἑλληὴν θέτει πολλακίς τὰ νοητικὰ προτέρηματα ὑπεράνω τῶν ἠθικῶν. Ἐχὼν ὡς παράδειγμα «τὸν πανούργον Ὀδυσσεά» τὸν ἥρωα

Οὐάσαιχτων.

νεανίαν μὲ τὸ φιλάρεσκον, τὴν χάριν, καὶ τὸ ἐλευθέριον βᾶδισμά του, ὅπερ ἀποθαυμάζει τις ἐν τοῖς ἱππεῦσι τῶν ζωοφόρων τοῦ Παρθενῶνος καὶ τὴν Σπαρτιάτιδα τηροῦσαν ἔτι τὴν παρὰ ταῖς Δωριεῖσι παρθένοις ἐξυμνηθεῖσαν ζωηρὰν καὶ θερμὴν ἐκείνην καλλονήν. Ὡς πρὸς τὴν ἠθικὴν οἱ νεώτεροι δὲν διαφέρουσιν ἐπίσης τῶν προγόνων αὐτῶν. Ὡς οἱ πρόγονοί του, ὁ τῶν ἡμερῶν μας Ἑλληὴν εἶναι ἐραστὴς ἀσταθῆς, ῥέπων πρὸς τοὺς νεωτερισμοὺς, περίεργος τῶν παραδόξων θεατῆς· ἀπόγονος πολιτῶν ἐλευθέρων, τῆς

τῶν Ὀμηρικῶν βραβυδιῶν γνωρίζει νὰ ψεύδεται εὐφυῶς καὶ νὰ ἀπατᾷ μετὰ χάριτος· δι' αὐτὸν ὁ φιλαλήθης Ἀκαρῶν, καὶ ὁ «βραδύς μὲν εἰς ὑπόσχεσιν, πιστὸς δὲ εἰς ταύτην, ἀφ' οὗ δόθη» Μανιάτης εἶναι ἰδιότροποι ἐπαρχιωταί. Ἐν τῶν κυριωτέρων ἐπίσημα χαρακτηριστικῶν, διακρίνον τὸν ἀρχαῖον ὡς καὶ τὸν νεώτερον Ἑλληνα ἀπὸ τῶν λοιπῶν Εὐρωπαίων εἶναι ὅτι δυσκόλως καὶ σπανίως ἀφίνει ἑαυτὸν ἔρμαιον τῶν παθῶν του ἐκτὸς τοῦ πατριωτισμοῦ. Ἐπὶ πλέον ἀγνοεῖ τὴν μελαγχολίαν ἀγαπᾷ τὴν ζωὴν καὶ ζῆ

διὰ νὰ τὴν χαίρηται. Ἐν τούτοις θὰ τὴν ἔδιδεν εὐχαρίστως ἐν ἡμέρᾳ μάχης· ἀλλ' ἐν τῇ περιστάσει ταύτῃ ὁ θάνατος εἶναι πράξις, ἐν ἣ συγκεντροῦνται ὅλαι αἱ δυνάμεις τῆς ζωῆς. Ἡ αὐτοχειρία εἶναι εἶδος θανάτου ἀγνώστου παρὰ τοῖς Ἕλλησι τῆς ἐποχῆς μας· ὁ δυστυχέστερος ὁ ἔχων πλειοτέρους λόγους διὰ νὰ ἀπελπίζηται προσκολλᾶται διὰ τοῦτο ἔτι μᾶλλον εἰς τὴν ζωὴν. Ἕλλην φρενοβλαβῆς εἶναι ἐπίσης ἐκ τῶν σπανίων φαινομένων.

Ἦδῃ ἡ Ἑλληνικὴ ἐθνικότης καίτοι ὑπὸ τοσοῦτω διαφόρων στοιχείων συγκεκμημένη, εἶναι οὐχ' ἥττον ἐξ ἐκείνων, αἵτινες ἐν τῷ συνόλω των παρουσιάζουσι τὸν μᾶλλον ὁμοιογενῆ τῶν χαρακτήρων. Οἱ Ἀρβανίται πελασγικῆς, ὡς καὶ οἱ Ἕλληνες, καταγωγῆς δὲν ἐμφοροῦνται ὀλιγώτερον ἐκείνων ὑπὸ πατριωτισμοῦ· καὶ τοιοῦτοι εἶναι οἱ Σουλῶται, Ἰδραῖοι καὶ Σπετσιῶται, οἵτινες ἐπάλασαν ἀνδρείοτατα κατὰ τὸν κοινόν ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας ἀγῶνα.

Αἱ ὀκτακόσια τῶν κουτζοβλάχων οἰκογενεαί, αἵτινες βόσκουσι τὰ ποιμνία των ἐν τοῖς ὄρεσι τῆς Ἀκαρνανίας καὶ Αἰτωλίας, γνωρίζονται ὑπὸ τὸ ὄνομα τῶν Καρχηκούνιδων ἢ Μαυροκαπιτᾶδων καὶ ὀμιλοῦσι καὶ τὰς δύο συγχρόνως γλώσσας· καὶ τινες τούτων μισοῦσιν ἐπὶ τοσοῦτον τοὺς Ἕλληνας, ὥστε οὐδέποτε δίδουσι εἰς αὐτοὺς τὰς θυγατέρας των εἰς γάμον. Γενναῖοι καὶ ἐλευθεροὶ κατοικοῦσι λίαν ἀραιωμένοι· ὥστε ὁ πληθυσμὸς αὐτῶν φαίνεται τοιοῦτοτρόπως ὡς οὐχὶ ἄξιος λόγου.

Οἱ Τούρκοι πολυάριθμοι ἄλλοτε ἐν τισιν ἐπαρχίαις τῆς Πελοποννήσου, ἐν Βοιωτίᾳ καὶ ἐν Εὐβοίᾳ ἠναγκάσθησαν νὰ φύγωσι μέχρις ἐνός ἀπὸ τόπου ἔνθα ἡ παρουσία των ἀνεκάλει θλιβεράς ἀναμνήσεις βρυστάτης δουλείας, μὴ ἀφήσαντες εἰς μνήμην τῆς αὐτοῦ διαμονῆς των ἢ τὸ φέσι τὸν *ραγγιλέν* καὶ τὰ *παπούτσια*. Οἱ Ἰουδαῖοι οὐδ' ὅσον παμπληθεῖς ἀπαντᾷ τις ἐν ταῖς πόλεσι τῆς Ἀνατολῆς δὲν τολμῶσι σχεδὸν νὰ διακινδυνεύσωσι μετὰ τῶν Ἑλλήνων, οἵτινες ἐκτὸς ἄλλων εἶναι δι' αὐτοὺς ἐπίφοβοι ἐν τῷ ἐμπορίῳ ἀνταγωνισταί. Δὲν βλέπει τις αὐτοὺς εἰς κοινότητάς ἢ ἐν ταῖς Ἰονίοις νήσοις ὅπου εἰσέδυσαν χάρις εἰς τὴν Βρετανικὴν προστασίαν. Ἐν τῷ ἀρχιπελάγει πούτῳ ζῶσιν ὡσαύτως οἱ ἀπόγονοι τῶν παλαιῶν ἀποίκων Ἑσπετῶν καὶ τινες ἀποικοὶ ἐκ τῶν διαφόρων τῆς Ἰταλίας μερῶν. Ἀπόγονοι Γαλλικῶν

καὶ Ἰταλικῶν ἐπιστήμων οἰκογενειῶν ζῶσιν ἔτι, εὐάριθμοι ὅμως, ἐν τῇ νήσῳ Νάξῳ. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τοὺς Μελιτταίους ἀχθοφόρους καὶ κηπουροὺς τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Κερκύρας μένοντας ἀείποτε ἐν τῇ αὐτῇ καταστάσει, οὗτοι ζῶσιν ἰδίᾳ, ὡς ξένοι.

Ὁ ὁμογενὴς πληθυσμὸς τῆς Ἑλλάδος δὲν ἐπιτρέπει τὴν κατ' ἐθνικότητος διαίρεσιν αὐτῆς, ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐν Αὐστρο-Οὐγγαρίᾳ καὶ Τουρκίᾳ ἀλλὰ διαιρεῖται ἡ Ἑλλὰς γεωγραφικῶς εἰς τέσσαρα διακεκριμμένα φυσικῶς ἀπ' ἀλλήλων μέρη. Τὴν ἡπειρωτικὴν Ἑλλάδα, γνωστὴν ἐπὶ Τουρκοκρατίας ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Ροῦμελη*» εἰς μνήμην τῆς Ῥωμαϊκῆς αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου· εἰς τὴν ἀρχαίαν Πελοπόννησον, γνωστὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὑπὸ τὸ ὄνομα «*Μωριάς*» ἴσως κατὰ μετάθεσιν τοῦ «*Ρωμιά*», ἢ ἐκ Σλαβικῆς λέξεως σημαίνουσης «*ναυτικὸν παράλιον*» (τίτλος ἀποδιδόμενος ἄλλοτε εἰς τὴν Ἠλίδά)· τὰς νήσους τοῦ Αἰγαίου, Σποράδας καὶ Κυκλάδας· καὶ τὰς τοῦ Ἰονίου πελάγους. Περιγράφοντες τὰ διάφορα τῆς Ἑλλάδος μέρη θέλομεν μεταχειρισθῆ πολλὰς κατὰ προτίμησιν τὰ ἀρχαία τῶν ὀρέων, ποταμῶν καὶ πόλεων ὀνόματα· διότι οἱ τῶν ἡμερῶν

μας Ἕλληνες, ζηλοτυποῦντες πρὸς τὴν δόξαν τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος, ζητοῦσι νὰ ἀποσκορακίσωσιν ἐκ τοῦ χάρτου των ὅλα τὰ Σλαβικῆς καὶ Ἰταλικῆς καταγωγῆς ὀνόματα.

ΔΙΑΜΑΡΤΥΡΗΣΙΣ

ΑΔΙΚΟΥΜΕΝΗΣ ΤΙΝΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΑ.

Ἀποτείνομαι πρὸς ὑμᾶς, ὦ ἄνθρωποι, καὶ ἐξορκίζω ὑμᾶς νὰ ρίψητε δύο εὐνοίας βλέμματα ἐπὶ τῆς ὀλεθρίας ταύτης ἱστορίας τῆς τύχης μου, ὅπως εἰ δυνατόν, τῷ ἐφ' ὑμῖν θέσητε τέρμα εἰς τὰ δεινὰ μου.

Ἐγμῆθα δύο ἀδελφοί, αἵτινες ὅμοιοι καὶ ἴσαι κατὰ πάντα δὲν πάσχουεν ἐξ ἄλλου ἢ μᾶλλον ἐγὼ μόνῃ δὲν πάσχω ἐξ ἄλλου, ἢ ἐκ τοῦ κακοῦ τῆς προσωποληψίας τῶν γονέων ἡμῶν, οἵτινες ποιῶσι πρὸς ἡμᾶς τὰς ἀλογωτέρας καὶ ἀδικωτέρας διακρίσεις. Ἐκ τῆς παιδικῆς μου ἡλικίας ὑπεχρέωθην νὰ θεωρῶ τὴν ἀδελ-

